

млада госпожица слоница се облѣгна до нея. Тя разпъна своитѣ уши, като чадъръ и започна да клати глава насамъ нататъкъ. Нейниятъ дебелъ братъ пѣкъ, като че се опитваше да бие тѣпанъ. Той тропаше равномерно съ прѣдния си дѣсенъ кракъ, като че се бѣ училъ при наши музиканти.

Слънцето се бѣ вече скрило наполовина, а мѣсецътъ се подаваше отъ другата страна. Всичко бѣ освѣтено като въ праздникъ. Разбира се, въ моя честь! Но езерото е широко, а азъ достатъчно се бѣхъ нагледалъ отъ близо на слоноветѣ. Погледнахъ пакъ къмъ езерото; прѣзъ него нѣмаше никакъвъ мостъ.

8. Какъ прѣплувахме езерото.

Слѣдъ малко главатарътъ пакъ се обади: „Какибонока ще направи единъ мостъ за своя малкъ братъ, Бѣлоличко!“ Той изсвири силно. Нѣщо започна да се издига изъ водата като малка планина. И малката планина започна да се приближава къмъ насъ. Азъ се очудихъ извънредно много и бѣхъ вперилъ очи въ това нѣщо като уплашенъ заекъ. Слѣдъ малко то започна да излиза близо край насъ. Най-напрѣдъ надъ водата се показаха нѣщо като свински уши, послѣ—двѣ носови дупки като врата голѣми, и най-послѣ, една зурла като сандъкъ! Чудовището излѣзе и започна да се трѣси и да прѣхти. То фучеше сѣщо като параходъ, когато пуска котвата си. Слѣдъ малко главатарътъ се качи на него и застана правъ, а азъ сѣднахъ до него. И трѣгнахме ний къмъ другия брѣгъ.

Слоноветѣ вдигаха хоботи на срѣща ни и ни изпрашаха съ тропане на крака. Моето сърдце бѣ трогнато и азъ си казахъ: или сега трѣбва да ги поздравя, или никога! Застанахъ правъ и извикахъ: „Почитаеми изпрашачи, великий Какибо. . .